

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 506 / 21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 5 lutego 2021 roku wydany w sprawie II K 139 / 20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. podniesione przez obrońcę oskarżonej T. D. zarzuty mającej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraży przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, 7 kpk oraz art. 410 kpk, co z kolei doprowadzić miało do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżona „ przyczyniła się do oszustwa kredytowego ” w sytuacji, gdy „ nie była w mieszkaniu K. O. ani w banku przy zawieraniu umowy kredytowej, nie przedłożyła żadnych dokumentów w celu uzyskania przedmiotowego kredytu i nie uzyskała żadnej korzyści majątkowej z tego tytułu jej rola polegała jedynie na poleceniu biura pośrednictwa kredytowego znajomej A. B. ”,</p> <p>2. podniesiony przez obrońcę oskarżonej T. D. zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonego oskarżonej środka kompensacyjnego;</p> <p>3. podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. G. zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. zarzutów z punktu 1.</p>				

Zgodzić się należy z obrońcą T. D. o tyle, że w istocie jedynymi dowodami obciążającymi oskarżoną były wyjaśnienia, jakie w ramach niniejszego postępowania złożyli współoskarżeni R. K. oraz K. O.. Czyniło to więc jej sprawę o tyle specyficzną, że ciężar oskarżenia tworzyły tzw. dowody z pomówienia osób mających z nią współdziałających w popełnieniu zarzucanego im wspólnie czynu. Tym niemniej z powodów niżej przedstawionych wyjaśnienia te mogły zostać uznane jako pełnowartościowe dowód jej winy. Wymienieni wyżej oskarżeni nie tylko przyznali się do winy, ale także złożyli obszernie wyjaśnienia, w których przedstawili posiadaną przez nich wiedzę odnośnie okoliczności, w jakich doszło do wyłudzenia kredytu, o jakim mowa w akcie oskarżenia, w tym również co do udziału w tym procederze T. D.. Podkreślić należy, iż ich wyjaśnienia były w tej materii ze sobą

spójne. Oskarżeni podtrzymywali je konsekwentnie do końca procesu, nie odwołując ich, ani nie zmieniając. Żaden z tych oskarżonych nie został „przyłapany” na wyjaśnianiu nieprawdy lub na jej zatajaniu. Wersja przez nich przywoływana była również niesprzeczna z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków. Konsekwentnie wskazywali bowiem, iż T. D. koordynowała czynności reszty oskarżonych, udzielając bieżących wskazówek i zaleceń co do realizacji tego przedsięwzięcia od strony formalnej i merytorycznej (głównie co do pozyskania i skompletowania niezbędnej dokumentacji przedkładanej w związku z ubieganiem się o przyznanie kredytu oraz jej treści). Jawi się to wiarygodnie, albowiem tylko oskarżona spośród osób współdziałających w procederze dysponowała dostateczną wiedzą w tej materii z

racji wieloletniego
prowadzenia
działalności
polegającej na
pośrednictwie
kredytowym.
Podkreślić też
należy, że ani R. K.,
ani K. O. nigdy nie
byli skonfliktowani z
T. D., a w zasadzie
ledwie ją znali. Nie
mieli też żadnego
motywu, aby wbrew
obiektywnej
rzeczywistości
akurat ją
przywoływać w
kontekście
okoliczności, w
jakich doszło
wyłudzenia kredytu.
Tego rodzaju
„ podwójne ”
obciążenie nabiera
zdecydowanie
wyższej wartości
dowodowej, aniżeli
ma to miejsce w
przypadkach
pomówienia
pojedynczego
przestępcy,
decydującego się
ujawniać
okoliczności
popelnianych
przestępstw. Ich
wyjaśnienia uznać
należy jako
pochodną przyjęcia
postawy procesowej
wyrażającej się wolą
przedstawienia
organom
procesowym
wszystkich znanych
im okoliczności
związanych z
popelnionymi

przestępstwami –
tak dotyczących
własnego w nich
udziału, jak i
pozostałych
współuczestniczących
– zapewne w
związku z
oczekiwaniem na
łagodniejszy wymiar
kar. To jednak
automatycznie nie
może oznaczać,
że działając w
tym celu posuwali
się do wyjaśnień
nieprawdziwych.
Rola oskarżonej nie
było jedynie –
jak sugeruje to
w apelacji jej
obrońca – polecenie
współoskarżonym
biura kredytowego
innej osoby, przy
braku świadomości,
że ich zamiarem było
zaciągnięcie kredytu
na podstawie
nierzetelnych,
zawierających
nieprawdziwe dane,
dokumentów i bez
zamiaru jego
spłacenia. Z
wyjaśnień R. K.
złożonych na
rozprawie
apelacyjnej wprost
wynika, iż to
właśnie oskarżona
zaleciła, aby wbrew
obiektywnej
rzeczywistości w
podrobionej
dokumentacji
przedkładanej wraz
z wnioskiem
kredytowym,
odpowiednio

zawyżyć wysokość pobieranego przez K. O. świadczenia. Nie są też dowolnymi ustalenia, iż oskarżona działała nie tylko w celu uzyskania korzyści majątkowej dla pozostałych współoskarżonych, ale także dla siebie. Z wyjaśnień K. O. wynikało wszak, że po pozyskaniu gotówki z banku, M. G. od razu wydzielił jej część z zamiarem przekazania oskarżonej, która oczekiwała na nich w okolicach banku (wcześniej do niego K. O. wprowadzając). W oparciu takie ustalenia i doświadczenie życiowe racjonalnie można założyć, iż zaangażowanie oskarżonej w tego rodzaju proceder nie było bezinteresowne. W tym stanie rzeczy sąd I instancji zasadnie ocenę prawną zachowania T. D. poczynił w kategoriach działania współsprawczego, pomimo tego, iż brak jest dowodów, by to oskarżona dopuściła się podrobienia któregokolwiek z dokumentów, oraz

by wprowadzała pracowników banku w błąd co do autentyczności i wiarygodności tych dokumentów oraz zamiaru wywiązania się z obowiązku spłaty kredytu. (...) przestępczego współdziałania w formie współsprawstwa pozwala bowiem na przypisanie każdemu współsprawcy wszystkiego tego, co uczynili wspólnicy w wykonaniu łączącego ich porozumienia. Czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu pozostałych, a przestępstwo uznaje się za wynik (sumę) zachowań ich wszystkich. Istotą tak rozumianego współsprawstwa jest więc oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion czynu zabronionego. Pozwala to przypisać każdej z tych osób także to zachowanie, które w granicach porozumienia przedsięwzięły inne osoby

współdziałające.

Innymi słowy, sprawca ponosi odpowiedzialność nie tylko za własne zachowanie, lecz obciążają go także następstwa działania pozostałych współsprawców, jeśli w ramach porozumienia je akceptował. Innymi słowy, dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, by każda osoba działająca w porozumieniu osobiście realizowała wszystkie znamiona czynu zabronionego, czy choćby tylko część tych znamion, zwłaszcza tzw. czynność czasownikową.

Wystarczy, że działa ona w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiając bezpośredniemu sprawcy realizację wspólnie zamierzonego celu, zaś wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład w przestępcze przedsięwzięcie, z którym sprawca się utożsamia i które uważa za własne. Z ustaleń sądu I instancji wynika, że wszyscy współoskarżeni uprzednio

porozumiewali się co do sposobu zrealizowania wyłudzenia, ustalając między sobą podział ról. Rolę T. D. omówiono powyżej i uznać należy ją za istotną, o ile nie wiodącą (kierowniczą). Z wyjaśnień K. O. wynika, iż T. D. miała brać udział w podziale zysków. Nie tyle więc oskarżona pomagała innym w realizacji cudzego przedsięwzięcia, co utożsamiała się z nim od początku aż do jego finalizacji i traktowała je jako własne. Mając na uwadze omówioną wyżej konstrukcję współsprawstwa stwierdzić zatem należało, iż ponosi on pełną odpowiedzialność także za wszelkie przestępcze działania innych osób, które podejmowane były w ramach łączącego ich porozumienia.

Ad. zarzutu z punktu 2.

Skarżąca na użytek wykazania braku podstaw do nałożenia na nią solidarnego – wespół z pozostałymi współdziałającymi –

bezzasadnie
umniejsza jej rolę w
procederze,
wskazując, iż
ograniczała się ona
jedynie do
wskazania
pozostałym
oskarżonym osoby
zajmującej się
biurem
pośrednictwa
kredytowego. Do
kwestii tej
odniesiono się już
powyżej, w związku
czym sąd
poprzestanie w tym
miejscu już tylko
na stwierdzeniu, iż
jej udział był
znacznie istotniejszy
i sięgał poziomu
współsprawstwa. W
razie zaś popełnienia
przestępstwa w tej
formie solidarne
zobowiązanie do
naprawienia szkody
jest prawnie
dopuszczalne i
merytorycznie
uzasadnione.
Zważywszy na
trudną sytuację
materialną
praktycznie każdego
z oskarżonych,
zapewnia też
pokrzywdzonemu
możliwie najdalej
idącą ochronę jego
interesów, zwłaszcza
w perspektywie
egzekwowania
należnych mu kwot.

Ad. zarzutu z punktu
3.

Skarżący, przywołując na użytek tego zarzutu te okoliczności, które jawią się jako korzystne dla oskarżonego przy wyborze rodzaju i wysokości kary, pomija te o wymowie przeciwnej, na których w swoim uzasadnieniu opierał swą decyzję sąd I instancji oraz ich doniosłość. Szczególnie uwypuklić należy uprzednią, wielokrotną karalność oskarżonego, ze szczególnym uwzględnieniem tej za przestępstwo podobne rodzajowo (przestępstwo przeciwko mieniu) oraz wielkość wyrządzonej przypisanym obecnie czynem szkody. W tej sytuacji wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w rozmiarze wskazanym w zaskarżonym wyroku i bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jawi się jako decyzja uzasadniona. Skarżący przeliczując także

<p>znaczenie deklarowanej w apelacji skruchy i woli poprawy, albowiem tych oskarżony w toku procesu nigdy nie uzewnętrzniał. Podkreślić zwłaszcza należy, iż oskarżony do winy się nie przyznawał – jest to wprawdzie jego uprawnienie procesowe, ze skorzystania którego nie może ponosić ujemnych konsekwencji, w tym również na etapie wyboru dolegliwości karnej. Tyle tylko, że nie może w tym stanie rzeczy liczyć na dodatkową „premię” w postaci uwzględnienia przyznania się do winy jako ważkiej okoliczności łagodzącej tą dolegliwość (zwłaszcza, gdyby było ono połączone z ujawnieniem okoliczności popełnienia czynu, co skutecznie uwypuklał na użytek swojego klienta w apelacji obrońca oskarżonego R. K.).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

<p>oskarżonej T. D. od zarzuczonego jej czynu, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p> <p>2. wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. G. kary grzywny lub ograniczenia wolności, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Omówiono powyżej</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
w odniesieniu do oskarżonych T. D. i M. G. w całości			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Omówiono powyżej			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
punkt III	Wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonych T. D. oraz M. G., mając na uwadze treść art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk, obciążono ich kosztami procesu za drugą instancję.	
7. PODPIS		